

BÁGOAS DE ESTRELAS!

Xa está ben! Hai que contalo. Non se debe calar, aínda que a moitos non lles agrade. Sería de inxénuos catalogalo como un erro humano máis. Cómpre poñerlle remedio.

Ocurriu en Begonte, na inauguración do Belén. O señor presidente da Diputación, se quixera, podería falar do tema. Eu non daba creto ó que oía. Non podía ser! Estabamos a piques de entrar no recinto do Belén. Dende fóra escoitaba á facenda alborotada: vacas, galiñas, porcos, cabras... todos vocexaban.

¡Impresionante! -pensei- ¡Que realismo!

Cando entrou o señor Besteiro situouse na grada para presenciar con detalle o funcionamento de tódalas pezas e admirar o simbolismo que o conxunto representa. Daquela observou que este ano existía unha novidade excepcional: ¡San Xosé tiña ó neno no colo! O señor presidente, polo seu cargo, de seguida o relacionou coa evolución social, coa igualdade e co progreso.

-Vaia -pensou- o Belén anda cos tempos. San Xosé acolleuse a unha baixa por paternidade e colabora no coidado do seu fillo. Coa nova lei de autónomos houbo de pecha-la carpintería por uns días. Pero... ¿a Virxe? ¿E as lavadeiras do pío? ¿E as cociñeiras, as labregas, ...? ¡Non había ninguna muller!

O profesor xirou a cabeza para comenta-la súa apreciación e decatouse de que entre tódolos presentes tampouco había mulleres. Nun primeiro instante os homes entrecruzaron un sorriso, mais

co paso do tempo ían virándose tensos, preocupados, mesmo desamparados.

Don Xesús Domínguez Guizán non perdía a súa enigmática calma. Coas mans embutidas nas mangas opostas da súa sotána transmitía serenidade mentres buscaba a resposta coa mirada posta na lonxanía. -É preciso convocar con suma urxencia ó Consello de Querenza da Terra Chá- decidiu.

Así foi. Don Xulio Xiz, sempre eficaz, non tardou nin tres segundos en poñer a andar a Don Xosé Manuel Carballo, á cabalo da súa retranca, a Mini e a Mero, afinando "presto" a zanfona, a Don Alfonso Blanco, aloumiñando xermolos, e outros moitos insignes cabaleiros da tradición cultural da chaira.

Subiron os homes ó salón de actos do Centro Cultural e alí xa presidían a convocatoria os omnipresente Díaz Castro, Manuel María e, no centro, Don Xesús Domínguez Guizán. Este, despois de escoitalas propostas dos próceres, resolveu de xeito celestial: -As mulleres da chaira, xunto coa Virxe María, atópanse recollendo bágoas de estrela. Os homes quedaron perplexos. ¿Onde se recollen bágoas de estrela?

O señor Besteiro, coa súa habitual axilidade de relacionar e conciliar propostas, enfiou o pensamento: "Tendo en conta que este Belén representa a esencia galega, precisamos un campo de consenso para facer coincidir tódalas estrelas nun punto de unión de tódolos galegos "¡Xa está! Campo de estrelas. ¡Campus Stellae! Están en Santiago de Compostela.

Efectivamente. Cando os homes chegaron á Praza do Obradoiro xa estaba ateigada de varóns axeonllados e o interior da catedral abarrotado de figuriñas femininas escoitando a voz do Apóstolo.

"Mulleres, as vosas peticións son razoables -fálalles o santo.- A historia debe recoñecer a vosa inxente contribución á humanidade. Non pode deixar por máis tempo de escoitar a vosa voz. Sodes pombas que demostrades ser capaces de voar á par dos gaviáns. En igualdade cos varóns teredes que decidir a inutilidade das guerras e o reparto das riquezas para conquistar a igualdade entre tódolos seres deste planeta. Vós, as mulleres, sodes as grandes economistas do mundo, administradoras da viada diaria. Estadades acostumadas a transformar a fría prata en tenra alma". Por primeira vez na súa vida, os homes sentiron un calafrío colectivo. Acababan de descubrir que ata os números, a pesares de levar artigo masculino, na realidade, na traza e na execución eran femininos. "E -proseguía o Apóstolo- non podemos consentir máis que aínda queden homes incapaces de recoñecer a vosa valía pensando que sodes un xoguete de mazar para maltratarvos. Iso ten que rematar"...

Foi daquela cando tódolos humanos decidiron corrixi-los seus erros para escribir novas páxinas da historia e das parellas coa tinta dos respecto e da igualdade de feito, buscando o equilibrio, sempre con afecto, cumprindo cos deberes e sen negarlle a ninguén os seus dereitos.

Hoxe en Begonte reina a Paz e o respecto. Cada quen está no seu posto compartindo tarefas. Así todo funciona á perfección.

Cando vostedes visiten o Belén de Begonte nestes meses do Nadal fíxense en máis de medio cento de novas estrelas que as mulleres colocaron na cúpula celeste. Recoñécense porque aínda teñen for-

ma de bágoa. Representan ás vítimas dos malos tratos en España. E reflexionemos todos porque xa non caben máis e na Terra, sen mulleres, ós homes pouco belén nos queda.